

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 518/2016
24.01.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ из ..., чији је пуномоћник Данило Рабреновић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Владан Златић, адвокат из ..., ради дуга и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2307/2015 од 12.11.2015. године, у седници одржаној 24.01.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2307/2015 од 12.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 21077/10 од 27.01.2015. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени, на име дуга, исплати износ од 2.092.608,30 динара, са законском затезном каматом од 28.02.2013. године до исплате. У другом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени, на име накнаде штете, исплати износ од 220.906.168,00 УСД, са домицилном каматом од 22.07.2002. године до исплате. У трећем ставу изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 617.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2307/2015 од 12.11.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка на коју се указује ревизијом.

Према утврђеном чињеничном стању, Предузеће „ВВ“ (предузеће које се првенствено бави геодетским радовима) и ГГ (... уговарач), закључили су уговор који се односи на послове везане за изградњу описане пруге у ... дугачке 140 километара. Услед тога је тужилац (пројектантска фирма) са Предузећем „ВВ“ закључио уговор о изради инвестиционо-техничке документације, чији је предмет био израда документације за главни пројекат за наведену пругу у ..., према пројектном задатку из уговора закљученог између Предузећа „ВВ“ и ГГ.

Тужилац је, ради реализације посла из уговора закљученим са Предузећем „ВВ“, односно ради израде пројекта, ангажовао више пројектаната, међу којима је био и тужени. Дана 15.03.1999. године, тужилац (као наручилац) и тужени (као извршилац) су закључили уговор број Чланом 1. овог уговора је одређено да тужилац, као наручилац, туженом, као извршиоцу, уступа радове на изради главног пројекта пруге, малих станица, приступних путева, девијација путева и друго, што је обухваћено идејним решењем које је дато на увид или по налогу инвеститора, а што се односи на нискоградњу. Чланом 2. уговора, одређена је фиксна цена радова 300 ДЕМ по километру пруге са описаном динамиком плаћања. Чланом 3. уговора се тужени као извршилац обавезао да са радовима почне одмах по потписивању уговора, а такође је и одређен рок до 30.04.1999. године за прву деоницу, који је подложен договору са наручиоцем, док ће се за другу деоницу рок накнадно утврдити. Чланом 4. уговора, тужилац се обавезао да туженом благовремено преда геодетске подлоге и да му одговоре на питања која утичу на израду, односно рок за завршетак уговорених радова, а тужени се обавезао да тужиоцу преда примерак пројекта (дискете) и слично. Чланом 5. уговора, извршилац се обавезао да радове врши стручно, квалитетно и у складу са законским прописима и британским стандардима или стандардима које он предлаже тужиоцу, као наручиоцу, а што ће нагласити у пројекту, као и да ће тужиоца обавестити о завршетку радова.

Након тога је тужени пројекат који је израдио предао тужиоцу, а тужилац га је предао Предузећу „ВВ“. Предузеће „ВВ“ је пројекат предао инвеститору (... железници) на ревизију маја 2000. године. Тужилац је туженом исплатио накнаду, односно уговорену цену у укупном износу од 36.700 ДЕМ, односно 18.820 евра, што на дан 28.02.2013. године представља противвредност од 2.092.608,30 динара.

Тужени је пројекат урадио на основу геодетских подлога добијених од тужиоца, а тужилац је геодетске подлоге добио од инвеститора (... железнице), преко власника Предузећа „ВВ“. Након што је ... железница почела да изводи радове, утврдила је да постоје грешке у геодетским подлогама које су радили ..., а на основу таквих подлога је урађен пројекат пруге. Стога је било потребно урадити нове геодетске подлоге. Затим је Предузеће „ВВ“ снимило нове геодетске подлоге.

Утврђено је да се због промене геодетских подлога, пројекат морао изменити у тако значајној мери да се ради о новом пројекту, а не о исправци пројекта.

Тужилац је затражио од туженог да уради све изнова (пројекат на основу нових геодетских подлога), али је тужени то прво одбио, а потом прихватио, али тражећи већу накнаду. Након тога, тужени је урадио пројекат према новим геодетским подлогама, односно на основу подлога које је, у име тужиоца, добио од Предузећа „ВВ“. Затим је овај пројекат предао Предузећу „ВВ“.

Тужилац је, дописом од 10.05.2002. године, обавестио туженог да раскида уговор са њим и у том допису је навео да је тужилац извршио своју обавезу, а тужени није, због чега је од њега тражио новац за дуг због неизвршења уговора (исплаћену накнаду) и накнаду штете. Такође је тужилац поднео тужбу и против Предузећа „ВВ“ Трговинском суду у Београду, али поступак по овој тужби није у току, јер је тужиоцу судска такса за тужбу била превисока.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је уговор од 15.03.1999. године, који су закључили тужилац и тужени, уговор о делу и да је тужени по овом уговору извршио своје уговорне обавезе према тужиоцу, јер је израдио пројекат који се тим уговором обавезао да уради и предао га тужиоцу. Такође је правилан закључак да због грешке у геодетским подлогама које су дате туженом не одговара тужени, већ да су пропусти учињени од стране тужиоца, да тужени није својим поступцима проузроковао штету тужиоцу, да странке јесу постигле договор да тужени уради исправку пројекта, али да се уопште није радило о исправци пројекта, већ о сасвим новом пројекту, који због тога тужени није предао тужиоцу, већ Предузећу „ВВ“. Тужилац није доказао каква потраживања има према Предузећу „ВВ“, а такође ни да је штета коју је тужилац тражио у узрочно-последичној вези са радњама туженог.

Одредбом члана 600. Закона о облигационим односима, прописано је да се уговором о делу посленик (предузимач, извођач радова) обавезује да обави одређени посао, као што је израда или оправка неке ствари или извршења неког физичког или интелектуалног рада и слично, а наручилац се обавезује да му за то плати накнаду. Одредбом члана 124. Закона о облигационим односима, прописано је да у двостраним уговорима, кад једна страна не испуни своју обавезу, друга страна може, ако није што друго одређено, захтевати испуњење обавеза или, под условима предвиђеним у идућим члановима, раскинути уговор простом изјавом, ако раскид уговора не наступа по самом закону, а у сваком случају има право на накнаду штете. Одредбе члана 132. Закона о облигационим односима регулишу дејство раскида уговора, па је одредбом става 2. овог члана, прописано да, ако је једна страна извршила уговор потпуно или делимично, има право да јој се врати оно што је дала.

У конкретном случају, тужени је у целини испунио своју обавезу из уговора закљученим са тужиоцем дана 15.03.1999. године, пошто је пројекат који је био предмет уговора предао тужиоцу у року. Због тога тужилац, имајући у виду одредбу члана 124. Закона о облигационим односима, није могао да раскине овај

уговор упућивањем писменог раскида уговора због неизвршења дана 10.05. 2002. године, јер је уговор извршен. Како тужилац није могао да раскине уговор, тужени није у обавези да тужиоцу, у смислу члана 132. став 2. Закона о облигационим односима, врати исплаћену накнаду.

Наводи ревизије који се односе на вештачења обављена у овом предмету, свODE се на оспоравање утврђеног чињеничног стања, што у поступку по ревизији није дозвољено.

Суд је ценио и остале наводе ревизије, па је нашао да су неосновани. Наиме, наводи ревизије представљају понављање навода који су истицани и у жалби против првостепене пресуде, а које је другостепени суд правилно оценио као неосноване, дајући за то оцену јасне и потпуне разлоге које је овај суд у свему прихватио.

На основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић